

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4589/2022
06.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП 4996 Врање, ВП 7036 Врање и ВП 8628 Прешево, претпостављена команда ВП 4976, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2464/2021 од 02.03.2022. године, у седници одржаној 06.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2464/2021 од 02.03.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2464/2021 од 02.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 636/19 од 07.04.2021.године, ставом првим изреке одбијен је, као неоснован, приговор тужене о стварној ненадлежности суда. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да за рачун тужиоца изврши уплату пореза и доприноса код надлежних фондова ПИО и Републичког фонда за здравствено осигурање за период од 10.04.2006.године до 19.02.2009.године и то доприноса за обавезно ПИО осигурање на терет запосленог у укупном износу од 175.672,10 динара и доприноса за обавезно ПИО на терет послодавца у износу од 150.576,09 динара, с тим да доприносе за ПИО на терет примаоца накнаде и порезе на друге приходе обрачунате у складу са одредбама Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и у складу са одредбама члана 85 Закона о порезу на доходак грађана тужена уплати на рачун обједињене наплате број ТР 840-4848-37 са позивом на број БОБ који ће бити аутоматски додељен од стране Пореске управе приликом подношења електронске пријаве од стране тужене. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу плати трошкове поступка у износу од 64.500,00 динара, а у случају да тужена не испуни обавезу у року за добровољно испуњење пресуде да је дужна да плати законску затезну камату тужиоцу од дана извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2464/2021 од 02.03.2022.године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, делу става другог изреке којим је тужена обавезана на уплату доприноса у корист тужиоца на исплаћене зараде тужиоца за период од 10.04.2006.године до 19.02.2009.године по стопи и основици на дан уплате, код надлежног фонда ПИО и Републичког фонда за здравствено осигурање и у ставу трећем изреке и жалба тужене у наведеним деловима одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке и одбачена тужба у делу којим је тражена исплата пореза и извршен обрачун апсолутних износа припадајућих доприноса, као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

У конкретном случају предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да у корист тужиоца уплати доприносе на исплаћане плате Републичком фонду ПИО и Републичком фонду за здравствено осигурање. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, о праву тужиоца да потражује од тужене уплату доприноса, не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Наводима ревизије оспорава се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено по члану 407. став 2. ЗПП.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20), Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса (на исплаћене плате у спорном периоду) поднета је 23.06.2017. године, а поднеском од 22.02.2021.године тужба је приначена повећањем захтева којим је тужилац тражио уплату доприноса (надлежним фондовима) у укупном износу од 326.248,19 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**